

EEN WIJNGAARD OP MALLORCA

CARMEN BELLMONTE

Een wijngaard op Mallorca

DE MALLORCA SAGA 1

Uit het Duits vertaald door
Joyce Sengers-Bekkers en Sanne Jacobs

 oceaan

Een wijngaard op Mallorca is deel 1 van de serie De Mallorca saga

Oorspronkelijke titel *Zeiten des Wandels*

© 2022 Wilhelm Heyne Verlag, München, onderdeel van Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München

© 2023 Nederlandse vertaling Joyce Sengers-Bekkers en Sanne Jacobs /
Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nele Schütz Design

Omslagbeeld Somy Volodymyr, Maija Luomala, Zoonar GmbH, Anastassia
Vassiljeva, oksana2010 / Shutterstock

Omslagbewerking bij Barbara

NUR 302

ISBN 978 90 468 3062 8

ISBN 978 90 468 3063 5 (eBook)

ISBN 978 90 468 3064 2 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

1

Mallorca, september 1913

Met het vallen van de schemering verzamelde het hele dorp zich op het kerkplein. De zandsteenkleurige kerk van Sencelles lag direct naast het raadhuis. In de schaduw van de platanen stonden tafels en bankjes.

Iedereen was op deze bijzondere dag op de been. De familie Delgado wachtte, net als alle dorpsbewoners, op de zonsondergang.

Eindelijk ging de schemering over in een nachtblauwe duisternis.

De burgemeester ging naast het beeld in het kerkportaal staan en hief zijn handen. 'Beste dorpsbewoners, het vervult mij met veel trots een nieuw tijdperk in te mogen luiden in ons dorp. Kijkt u zelf maar.' Hij gaf een teken aan een medewerker die op de eerste verdieping van het raadhuis uit het raam keek.

Geroezemoes ging door de menigte toen de straatverlichting voor het eerst oplichtte.

'Vanaf nu komt u 's nachts ook zonder petroleumlamp veilig thuis.'

Iedereen ging staan om de nieuwe verlichting uitgebreid te bewonderen.

Antonia leunde tegen Mateo aan. 'Ziet het er niet betoverend uit?'

Het maakte indruk op haar hoe de elektrische lampen zachte schaduw op de muren van de huizen wierpen, maar de steegjes alsnog helemaal verlichtten.

'Zeker, maar nu kunnen we niet meer stiekem in het donker kussen,' fluisterde Mateo in haar oor. 'Hoewel dat binnenkort voor ons sowieso niet meer nodig is.'

Een prettige rilling ging door Antonia heen. Zou Mateo vandaag echt met haar vader gaan praten?

Hopelijk zou hij op het laatste moment niet terugkrabbelen. Haar vader kon erg intimiderend zijn. Er was wel moed voor nodig om Juan Delgado op een openbaar feest om de hand van zijn oudste dochter te vragen.

Maar Mateo was moedig en dat was precies wat ze zo leuk aan hem vond.

Na een enthousiast applaus gingen de dorpsbewoners weer op de houten bankjes zitten om het eten en drinken dat iedereen had meegebracht met elkaar te delen. Antonia, die van deze feesttraditie hield, wist dat haar vader nu naar haar op zoek zou zijn.

‘Ben je er klaar voor?’

Mateo keek haar zenuwachtig aan. ‘Heb ik een keuze?’

‘Nee.’

Ze zag haar vader inderdaad al langs de rijen met banken lopen. Hij was op zoek naar haar. Zijn gezicht ontspande zodra hij Antonia in het oog kreeg. Hij zwaaide naar hen en samen gingen ze naar de rest van de familie.

‘Schuif eens een beetje op,’ zei haar moeder tegen Carla. Ze schoof zelf een stuk van haar man weg en trok Antonia’s jongere zus met zich mee.

Antonia keek dankbaar naar haar moeder. Nu kon Mateo met vader praten, want dat was zijn taak.

Ze gingen op de lege plekken zitten en vader schonk beiden een glas wijn in.

Een muziekgroep speelde traditionele dansmuziek.

‘Kom, Diego, zullen wij dansen?’ nodigde Antonia haar oudste broer uit, zodat Mateo alleen zou zijn met haar vader. Ze wist hoe lastig haar vader het vond haar te laten gaan. Altijd al had ze voor elk beetje vrijheid moeten vechten. Haar vader hield het liefst een oogje in het zeil. Zelfs wanneer ze met haar beste vriendin op het dorpsfeest af wilde spreken.

Helaas was zij met haar kersverse echtgenoot naar Valencia verhuisd. Op Mallorca was alleen werk in Palma of op het eigen land. En het eigen land bracht ook niet veel op.

Niet meer althans. Dat gold in elk geval voor hun wijngaard. Antonia’s vader leek elke week vermoeider. De druifluis in Frankrijk en Duitsland was verslagen, waardoor Mallorca niet langer gevraagd werd als vervangend leverancier voor de geruïneerde wijnbouw in Europa. De Mallorcaanse druiven brachten steeds minder op. Als er geen wonder zou gebeuren kwamen er moeilijke tijden aan voor haar familie.

Wat fijn dat Mateo een baan als boekhouder in Palma had. Een goed betaalde baan bij een degelijk bedrijf. Antonia’s toekomst zag er goed uit. Mateo zou probleemloos een familie kunnen voeden en zij zou blijven helpen op het land als de oogst moest worden binnengehaald.

Voor ze met haar broer Diego de houten dansvloer opging, hoorde ze

nog net dat Mateo zei: ‘Juan, ik weet dat dit er misschien niet de juiste plek voor is, maar ik moet met je praten.’

Haar vader keek naar Antonia. Hij had wel door wat er zou volgen en nam een grote slok wijn, voordat hij in zijn nek wreef. ‘Nou?’ moedigde hij Mateo aan.

Antonia keek zenuwachtig naar de beide mannen. Mateo schonk haar vader wijn bij, nadat die zijn glas had leeggedronken.

Op de dansvloer stapte ze op haar broers voet. ‘Sorry, maar ik sterf bijna van nieuwsgierigheid. Wat als hij nee zegt?’

‘Dan trouw je alsnog met hem.’ Diego lachte. ‘Jij en vader zijn even eigenwijs.’

Antonia kon niet anders dan meelachen, want Diego had gelijk. Ze moest en zou met Mateo trouwen.

Op dat moment hief haar vader zijn glas en klonk samen met Mateo. Met moeite onderdrukte Antonia een vreugdekreet. Hij had zijn zegen voor het huwelijk gegeven.

‘Zie je, hij is het ermee eens.’ Diego draaide haar om haar eigen as. ‘Nu moet hij alleen nog mijn plannen goedkeuren.’

‘O, Diego, hij wil zo graag dat je later de wijngaarden overneemt. Wie moet het anders doen?’ Antonia wist dat haar broer liever visser wilde worden, maar haar vader zou daar nooit mee akkoord gaan.

‘Hopelijk duurt dat nog een hele poos en tot die tijd zijn de wijngaarden vaders verantwoordelijkheid. Bovendien wordt Leo ouder en hij is nu al blij met elke minuut die hij kan helpen.’

Als Diego gelijk had en haar broer Leo ooit alles overnam zou vader misschien niet heel enthousiast zijn, maar hij zou Diego wel kunnen laten gaan en hem zijn dromen laten verwezenlijken.

‘Kom, laten we naar de tafel teruggaan,’ stelde Antonia voor. Ze kon nauwelijks wachten om weer naast Mateo te zitten en onder de tafel stiekem zijn hand vast te houden. Eindelijk zouden ze gaan trouwen!

De hele avond was Antonia’s vader stiller dan normaal, wat haar op weg naar huis een beetje verontrustte.

Nauwelijks waren ze binnen of hij luchtte zijn hart: ‘María, je wist hiervan!’ Hij trok zijn jas uit en hing hem aan de haak. Daarna trapt hij zijn schoenen uit en stapte in zijn pantoffels. Brommend slofte hij naar de keuken. ‘Mijn vrouw heeft geheimen voor me. Dat is toch niet te geloven?’

Moeder haalde diep adem voor ze zich omdraaide. ‘Jullie gaan nu naar bed. Het is laat geworden.’ Ze gaf iedereen een kus op het voorhoofd. ‘Slaap lekker.’

Antonia hing de jassen van haar broers en zus op en terwijl iedereen naar zijn slaapkamer ging, doofde ze de lantaarn in de gang en bleef staan voor de keukendeur, die op een kier stond. Ze kon de keukentafel zien. Ze moest weten of haar vader zijn zegen oprecht had gegeven of dat hij op het feest alleen een ruzie had willen vermijden.

De flakkerende kaars op tafel liet schaduwen over haar vaders gezicht dansen toen Antonia’s moeder bij hem aan tafel ging zitten.

‘Vertel, Juan, wat is daar zo erg aan?’

‘Je bent mijn vrouw. Hoe kun je zo iets voor me verzwijgen?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Wat voor figuur sla ik dan?’

Moeder stond op en schonk zichzelf een glas water in. ‘Wil jij ook?’

Vader schudde opnieuw zijn hoofd en de kaars flakkerde nog meer. ‘Ik wil liever wijn.’

Aarzelend ging moeder bij de tafel staan.

Het ging er dus om dat ze eerst met haar moeder hadden gesproken, voordat Mateo haar vader om haar hand had gevraagd. Antonia had niet gedacht dat haar vader zo gevoelig zou zijn. Hij leek altijd zo kalm en goedgehumeurd.

‘Ooit moeten de kinderen uitvliegen. Zo is het leven.’ Haar moeder ging tegenover hem aan tafel zitten en nam een slok water.

‘Waar is de wijn?’ vroeg Juan.

‘Daar waar-ie altijd staat.’

Blijkbaar vond moeder dat hij genoeg wijn had genuttigd. Maar misschien wilde ze vader ook gewoon duidelijk maken dat niet alles ging zoals hij dat wilde.

‘Dus ik moet zelf wijn pakken?’ Hij staaarde haar moeder aan.

Antonia hoorde een stoel verschuiven. Het zou verstandig zijn zich nu terug te trekken, voordat ze bij het afluisteren betrapt zou worden. Het hoorde niet en haar ouders zouden teleurgesteld in haar zijn.

‘Je hebt me om de tuin geleid, María.’

Antonia stond op het punt de keuken in te lopen om haar moeder bij te staan.

‘Ik heb de kinderen niet gevraagd eerst met mij te praten. Jij kunt soms heel hard zijn. Dus leg je erbij neer dat het nou eenmaal zo is gegaan.’

‘Maar jij had het me moeten zeggen, dan...’

‘Dan wat?’ onderbrak ze hem. ‘Jouw koppigheid is algemeen bekend en daarom was het al lastig genoeg voor Mateo. Hoe zou het op hem zijn overgekomen als jij niet verrast was geweest? Had ik het vertrouwen van die twee moeten beschamen?’

‘Nee, je hebt gelijk. Krijgt deze koppige ezel nu nog een glaasje wijn?’

Eindelijk draaide hij bij. Antonia sloop op haar tenen de traptreden op naar de slaapkamer.

Haar zus zat rechtop in bed. ‘Waar bleef je nou?’

‘Dat gaat je helemaal niets aan.’ Antonia glipte uit haar jurk en schonk water uit de kan in de waskom. ‘Heb je je eigenlijk wel gewassen? De kom was helemaal droog.’

‘Ik heb hem al geleegd.’ Carla’s stem klonk koppig.

‘Ach, en waar dan? Ik was beneden, je zou op weg naar de binnenplaats langs mij zijn gekomen.’

‘Heb je onze ouders afgeluisterd?’ Carla sperde ontzet haar ogen open.

‘Dat gaat je niets aan. En je liegt tegen me, want ik kan gewoon ruiken dat jij je niet hebt gewassen.’ Antonia trok overdreven haar neus op.

Carla trok grijnzend de deken over zich heen. ‘Wat dan nog, ik heb geen liefde dat aan me snuffelt.’

Antonia doofde de petroleum lamp. Aan de plagerijen van haar kleine zusje was ze gewend en vanavond was ze te gelukkig om Carla opnieuw terecht te wijzen.

Antonia rekte zich uit en geeuwde. Eindelijk konden Mateo en zij hun toekomst samen plannen. De bruiloft zou in kleine kring plaatsvinden, want hun families waren niet welgesteld. Mateo had nog steeds niet gevraagd of ze in het huis van zijn ouders op de leegstaande verdieping met twee kamers konden wonen. Die stond leeg, omdat zijn broers en zussen naar het vasteland waren vertrokken. Twee kamers zouden heerlijk zijn, bijna een eigen rijk. En er zou genoeg plek zijn voor kinderen. In Antonia’s ouderlijk huis zou het te krap zijn voor iedereen. Ze kon moeilijk samen met Mateo de slaapkamer delen met Carla. Antonia moest verhuizen, ook al zou dat het hart van haar vader breken.

Carla trok de kamerdeur open. ‘Opstaan, slaapkop! Iedereen wacht beneden al op je.’ Ze trok aan Antonia’s deken. ‘Jij bent ook altijd te laat.’

Als je zo doorgaat, mis je je eigen bruiloft nog.' Daarna stak ze haar tong naar haar uit.

'Wacht maar!' Antonia gooide haar kussen naar Carla. Die kleine pestkop. Wie kon normaal 's ochtends nou nooit uit bed komen? Ze zou haar kleine zusje missen nu de verhuizing voor de deur stond, ook al was ze soms vervelend.

'Je krijgt me lekker toch niet,' riep Carla en rende de kamer uit.

Nadat Antonia zich snel had klaargemaakt, liep ze met twee treden tegelijk de trap af. 'Bon dia,' begroette ze haar familie, toen ze de keukendeur opende.

Haar vader schoof zijn bord van zich af. 'Nou, daar ben je eindelijk. We moeten over je bruiloft praten.'

Haar moeder zette een bord met een sneetje brood en een tomaat voor haar neer. 'Laat haar toch eerst iets eten, Juan.'

'Ik moet naar de wijngaard en jullie zouden daar ook allang moeten zijn.' Hij stond op. 'Dan zeg jij het haar maar!' Haar vader pakte zijn hoed en liep zonder gedag te zeggen naar buiten.

Antonia wist niet wat ze kon verwachten. Haar trek verdween als sneeuw voor de zon en ze voelde zich onwel. Alles was de avond ervoor toch uitgesproken?

'Mamá, wat moet je me vertellen?'

Haar moeder stond op en streek over haar lange haar. 'Ach, kind, hoe blij ik ook voor je ben...' ze boog zich naar Antonia's oor.

'Wat?' vroeg Carla.

Moeder wierp Carla een verwijtende blik toe. 'Jongedame. Het is tijd om je vader te helpen. Diego en Leo zouden ook klaar moeten zijn. Zoek je broers en ga met ze naar het land. Wij komen er zo aan.'

Carla vertrok koppig haar mond, stond demonstratief langzaam op en slofte de keuken uit. Antonia zou, als ze haar was, ook nieuwsgierig zijn geweest. Ze hield het zelf ook bijna niet meer uit.

'Mamá, vertel nou eens wat er is.'

Haar moeder trok een stoel naar haar toe en ging naast haar zitten.

'Nou, je weet dat we een paar magere jaren achter de rug hebben en zo'n bruiloft...'

'Hou maar op,' onderbrak Antonia haar opgelucht. Het ging alleen om geld. Ze pakte de hand van haar moeder met beide handen vast. 'Dat is niet belangrijk. Het is de liefde die telt. Ik heb geen dure jurk of een groot

feestmaal nodig. Ik wil Mateo's vrouw worden. Meer wil ik niet.' Terwijl ze de woorden hardop uitsprak, voelde ze in haar hart dat het de waarheid was. Natuurlijk zou ze blij zijn geweest met een modieuze bruidsjurk en een groot feest, maar haar liefde voor Mateo was alles wat telde. 'Mateo haalt me zo op, we willen met zijn ouders praten. Ook over,' ze aarzelde een moment, 'of we bij hen op de eerste verdieping kunnen wonen.'

'Antonia!' Haar moeder sprong op. 'We kunnen hier toch plek maken.'

Op dat moment hield Antonia nog meer van haar moeder. Het aanbod ontroerde haar erg. Voor haar moeder bestond er niet zoiets als te weinig plek, bij haar zou alles goedkomen. Alsnog zou het voor de hele familie vervelend zijn.

Het waren moeilijke tijden.

Daarom konden haar ouders niets bijdragen aan de bruiloft. Waar zou dit allemaal nog toe leiden? Misschien wist haar toekomstige echtgenoot zich raad. Haar hartslag versnelde toen ze Mateo's gezicht voor zich zag. Met hem zou ze het ver schoppen. Hij was intelligent en bekwaam. Dankzij die eigenschappen was hij boekhouder geworden. Hij was belesen en zou raad weten. Ja, ze zou het aan hem vragen. Zodra de oogst voorbij was.

'Mamá, we weten toch allebei dat hier niet genoeg plek is voor iedereen en ik wil jullie niet tot last zijn. Laten we afwachten wat Mateo's familie van ons idee vindt. Hun huis is immers groot genoeg,' Antonia gaf haar moeder een kus op het voorhoofd. 'Ik kom dan later naar het land, oké?'

Met een ge oefende beweging deed Antonia haar haren in een vlecht en stak hem vast. Na een blik in de spiegel streek ze haar jurk glad en trok de voordeur achter zich dicht. Ze nam de kortere weg langs de rand van de wijngaard. In de verte werkte haar familie tussen de rijen wijnstokken. De knoestige johannesbroodboom die op hun terrein stond had iets magisch. Toen ze klein was had de boven alles uitstekende boom al een aantrekkingskracht op haar gehad. Ook in de winter. Tijdens de oogst beschermde het dichte gebladerte hen rond de middag tegen de brandende zon als ze de wijndruiven in het vat stampten. Maar voor ze weer op de druiven stond, moest ze met Mateo praten.

2

Hoewel het al september was, brandde de zon aan de hemel en was het windstil. Door de zinderende hitte leek het alsof de bergen van de Serra de Tramuntana achter een mistsluier lagen. De aarde hoopte op een verfrissende regenbui terwijl alle wijnboeren juist hoopten op nog meer droge dagen om de wijnoogst binnen te kunnen brengen.

‘Waar zijn mamá en Carla?’ vroeg Leo aan zijn vader, die sinds het ontbijt nors leek te zijn. Dat was iets wat Leo echt niet kon begrijpen. Wat was er mooier dan het werk in een wijngaard? Tros na tros knipte hij met de schaar af. Zijn mand raakte vol, maar voor hij de verse druiven in de kuip kon doen, moest die eerst leeg zijn.

Zijn vader strekte zijn rug en wees langs een rij. ‘Kijk, daar komen ze aan.’

Moeder had de wijngaard bereikt, trok haar hoed recht en stapte met een schop in haar hand in de kuip. Carla nam een mand en verdween tussen de rijen om met Diego wijnstokken te snoeien.

Leo zette de volle mand bij de kuip neer, haalde de kruiwagen en liep naar moeder toe, zodat ze de druifresten van de dag ervoor erin kon scheppen. Hij hield van de geur van de restjes van de schillen en was blij dat hij die dadelijk als mest bij de stokken kon verdelen. Voor hem was hiermee de kringloop van het jaar rond en hij bereidde het terrein op een nieuw oogstjaar voor. Op een dag zou hij een eigen wijngaard bezitten en er zo’n succes van maken dat die tot ver buiten het eiland bekend zou zijn. Hij zou personeel hebben dat onder zijn leiding de wijnstokken zou verzorgen. Hij zou de beste wijn van het eiland persen.

Zijn vader ging naast de kuip staan. ‘En?’

‘Niets,’ antwoordde moeder.

Met een schuin hoofd keek hij haar aan. ‘Hoe bedoel je? Niets?’

‘Ze praten eerst nog met Mateo’s ouders.’ Moeder keek vader uitdagend aan. ‘Antonia denkt dat er te weinig plek bij ons is. Ze heeft gelijk.’

Vader hapte naar lucht. ‘Te weinig plek? Dan verbouwen we gewoon!’

‘En van welk geld?’

Er hing ruzie in de lucht en dat alleen omdat Antonia wilde trouwen. Je zou toch denken dat iedereen blij was dat ze eindelijk een man had gevonden. Ze was tenslotte al twintig!

Diego maakte nog geen vrouw het hof, terwijl het allang tijd voor hem was. Dat zou hem niet overkomen, daar was Leo van overtuigd. Sowieso had hij zijn toekomst duidelijk voor ogen: een succesvolle wijngaard, de mooiste vrouw van het eiland en prachtige kinderen. Ja, zijn ouders zouden zó trots zijn!

Maar in plaats van blij te zijn over Antonia's huwelijk, schudde vader het hoofd en liep zwijgend weg. In de afgelopen paar weken was hij veranderd. Hij keek vaak met gefronst voorhoofd naar de wijngaard. Ook zuchtte hij vaker dan nog maar een paar maanden geleden. En dat terwijl de druiven nog nooit zo goed waren geweest!

Hoewel Leo slechts nu en dan stiekem een slok nam van de wijn die klaar was, wist hij precies waar het op aankwam. Hij stak zelfs af en toe een vinger in de gistkuip en likte die af. Dat smaakte dan wel verschrikkelijk, maar zijn vader bepaalde zo ook altijd of het tijd was om de volgende stap te zetten op weg naar een goede wijn. Zelfs de verschillen in vatrijping kon Leo ondertussen goed herkennen. Hij kende de werking van de verschillende vaten door de grootte en de eigenschappen van het hout. Soms had hij ook de indruk dat hij al veel meer wist dan Diego, die nooit met hem over de jaargangen wilde praten. Iets wat Leo niet kon begrijpen. Hij vond de invloed van het weer, het moment van oogsten en alles wat daarna nog kwam juist zo interessant. Dat maakte dat de wijn elk jaar weer anders smaakte.

Zijn vader keek naar de bergen, Leo volgde zijn blik. De bergen waren goed zichtbaar en leken zo dichtbij dat je ze aan kon raken. Daarachter pakten de wolken zich echter samen. Uiterlijk over twee dagen ging het regenen. Zijn vader moest blij zijn, want de grond had regen nodig en over twee dagen zou de oogst binnen zijn.

Zonder waarschuwing greep zijn vader naar zijn hart.

'Papá, wat is er?' Leo rende naar hem toe. Voor het eerst in zijn leven was hij echt bang. Bang om zijn vader te verliezen.

3

Mateo deed de deur voor haar open. ‘Ik zou je toch ophalen?’ Hij nam Antonia voor de deur van zijn ouderlijk huis in zijn armen. Zacht kuste hij haar nek.

‘Ik kon het thuis niet meer uithouden.’ Ze maakte zich van hem los en pakte zijn schouders vast. ‘Ik ben zo zenuwachtig. Jij niet?’

‘Waarom? We gaan nu naar binnen en bespreken alles.’ Mateo pakte Antonia’s hand.

Hij was zo zelfverzekerd, een eigenschap die Antonia erg bewonderde, en een onverbeterlijke optimist. Met hem aan haar zijde zou ze alles aankunnen.

‘Denk je echt dat ze ons bij hen laten wonen?’

‘Maar natuurlijk, cariño! En zo niet, dan komt het toch wel goed. Het enige wat belangrijk is, is dat we samen zijn.’

In tegenstelling tot Antonia leek Mateo zich geen zorgen te maken. Terwijl er nog zo veel onduidelijk was. Waarschijnlijk nam ze alles veel te serieus. Nerveus beet ze op haar onderlip.

‘Zullen we?’ vroeg Mateo.

Toen ze toestemde, opende hij de deur naar de eetkamer. Mateo’s moeder Elisa kwam net uit de keuken en zette glazen op de tafel.

‘Daar zijn jullie al,’ riep ze en begroette Antonia met een innige omhelzing en kussen op haar wangen. ‘Alberto, ze zijn er! Kom naar beneden,’ gebod ze haar man en snelde terug de keuken in. Met een fles wijn kwam ze terug. ‘Ga zitten, kinderen, ga zitten.’ Haar wangen waren rood. Ze had blijkbaar al een vermoeden wat ze hen wilden vertellen.

Terwijl ze de wijn in de glazen schonk, kwam Alberto binnen, begroette Antonia hartelijk en ging naast hen zitten. ‘Nou?’ richtte hij zich tot Mateo.

Tot Antonia’s genoegens veegde die zijn handpalmen onder de tafel aan zijn broek af. Hij was dus toch niet zo kalm als hij had beweerd. Ze tastte naar zijn hand en gaf een bemoedigend kneepje.

‘We moeten met jullie praten.’ Mateo schraapte zijn keel.

‘Ach, jongen,’ verloor Mateo’s vader hem. ‘We weten toch allang hoe serieus het tussen jullie is. Dus jullie willen trouwen.’ Hij hief zijn glas. ‘Onze zegen heb je.’ Hij keek naar Antonia. ‘We kunnen ons geen betere schoondochter wensen. Op jullie toekomst!’

Mateo’s moeder glimlachte. ‘En op veel gezonde kleinkinderen!’

Alberto bracht een toast uit. ‘Laten we op de toekomst drinken!’

Hun hartelijkheid ontroerde Antonia. Mateo slaakte duidelijk opgelucht een zucht voor hij zijn glas tegen dat van zijn ouders stootte en een grote slok nam. Hij leek echter te zijn vergeten dat hij naar de bovenverdieping zou vragen. Onder de tafel gaf ze Mateo een trap.

Mateo reageerde. ‘Er is nog iets. Bij Antonia’s ouders is te weinig plek voor ons om te wonen en hierboven staat toch alles leeg.’

‘O,’ onderbrak zijn vader hem en keek zijn vrouw Elisa aan. ‘Vertel jij het ze maar.’

Antonia keek ademloos van Alberto naar Elisa.

Mateo leek niet minder ontstemd. ‘Wat is er aan de hand?’

Elisa legde de handen in haar schoot. ‘Zoals je al zei, het huis is te groot. Je broers en zussen zijn naar het vasteland vertrokken. Daarom hebben we het verkocht.’

Antonia verstijfde. Waar moesten ze nu wonen? Op hetzelfde moment voelde ze zich schuldig. Dan zouden ze gewoon bij haar ouders wat dichterbij elkaar moeten wonen. Zoals vader al had voorgesteld, zouden ze ook kunnen aanbouwen. Op de een of andere manier zou het wel loslopen.

‘Dat kunnen jullie niet maken!’ bracht Mateo uit.

Antonia schrok van de woede in zijn stem. Mateo’s ouders hadden het recht hun huis te verkopen als zij dat wilden.

‘Hoezo niet?’ Elisa fronste het voorhoofd. ‘De schoenmaker heeft een groter huis nodig en...’

Antonia zag hoe Mateo’s gezicht verstarde. Ze wilde geen ruzie. Sus-send legde ze haar hand op zijn arm.

‘Kinderen, laat ons toch uitpraten.’ Alberto hief zijn hand. ‘We hebben een kleiner huis gevonden en het geld dat we over hebben willen we jullie geven,’ sprak hij verder. ‘Daarvan kunnen jullie zelf een klein huis kopen.’

‘Wat gul van jullie.’ Antonia kon het bijna niet geloven. Een eigen huis? Daar had ze niet van durven dromen.

‘Jullie horen een eigen plek te hebben,’ riep Elisa. ‘Maar de kleinkinderen moeten jullie regelmatig bij mij langsbrengen.’

Opgelucht sprong Mateo op, omarmde eerst zijn vader en daarna zijn moeder.

‘Hadden jullie me bijna te pakken!’

Niet alleen bijna, dacht Antonia. Eventjes was hij van woede en teleurstelling lijkbleek geworden. Hoe zou hij hebben gereageerd als ze niets hadden gekregen?

‘Antonia, lieveling, is dat niet geweldig?’ richtte hij zich nu stralend tot haar.

Haar verontrusting over Mateo’s stemmingswisseling werd door zijn aanstekelijke enthousiasme gesmoord. Binnenkort zouden ze hun eigen huis hebben.

Leo stond over zijn vader gebogen. ‘Wat is er met je?’ Zijn stem sloeg over van paniek.

‘Niets, Leo, er is niets.’ Zijn vader veegde over zijn natte voorhoofd. ‘Ik werd alleen even een beetje duizelig. Breng me maar een glas water.’

Toen Leo wegrende, vertrok zijn vader opnieuw zijn gezicht van de pijn. Hij was altijd sterk geweest en hem nu zo te zien, maakte Leo doodsbenauwd. Zo snel hij kon, schonk hij een glas water in en snelde terug.

‘Hier.’ Leo ging naast hem zitten.

Met kleine slokjes dronk vader van zijn water.

‘Dank je.’ Hij aaide Leo over zijn bol. ‘Het gaat alweer.’

Ondanks zijn bezorgdheid schudde Leo de hand af. Hij was namelijk al veertien, bijna een man. Een man liet zich niet aaien.

‘Ik ben toch geen klein kind meer,’ protesteerde hij en wilde opstaan.

Met één beweging trok zijn vader hem naar zich toe. ‘Ach, Leo, ik weet dat je al groot bent, maar soms wil ik je gewoon laten zien dat ik van je hou.’

De woorden van zijn vader vertederden Leo’s rebelse hart.

‘Ik ook van jou.’ Hij sloeg zijn arm om hem heen en gaf hem vluchtig een kus op het voorhoofd. ‘Maar voortaan moet je onze ezel maar over het hoofd aaien.’ Hij grinnikte.

Vader lachte ook. Hij leek weer de oude te zijn. Je kon in elk geval niets meer aan hem zien. Waarschijnlijk had hij gewoon te weinig gedronken. Leo werd zelf ook af en toe duizelig als hij te weinig had gegeten of gedronken. Hij groeide op dit moment snel en de zomerse hitte kon je bevangen.

Desondanks vroeg Leo zich af of hij zijn moeder over de kleine flauwte moest vertellen. Hij besloot het niet te doen om zijn moeder niet ongerust te maken. Waarschijnlijk was zijn vader na het vele en harde werken gewoon uitgeput. Hij was sterk en krachtig als geen ander. Leo was ervan overtuigd dat je hem niet zomaar klein kreeg. Bovendien was hij er om zijn vader te helpen.

Leo wilde nog meer doen dan hij nu al deed, dan kon zijn vader zichzelf vaker een kleine pauze gunnen. Diego werkte weliswaar hard mee, maar het werk op de wijngaard was nooit klaar. Leo vond dat niet erg, hij hield van dit werk en hij zoog alle informatie over wijnbouw gretig op als een spons.

‘Ik heb honger.’ Zijn vader stond op. ‘Ga eens naar je moeder en vraag of het eten snel klaar is.’

Leo keek naar de bergen. De stapelwolken boven de Tramuntana werden steeds hoger. Ze moesten zich haasten als ze nog op tijd met de oogst klaar wilden zijn.

Hij kon maar beter zijn moeder helpen de kuip leeg te scheppen, want Antonia was er nog steeds niet. De inspanning was van moeders gezicht af te lezen. In de laatste maanden leek ze ouder geworden. Ook zij maakte zich vermoedelijk zorgen. Leo begreep zijn ouders niet. De oogst was nog nooit zo goed geweest! Ze zouden blij en opgewekt moeten zijn. IJverig maakte hij de kuip leeg, waardoor die weer met druiven kon worden gevuld. Daarna wilde hij voor het middageten zorgen, zodat vader weer op krachten zou komen.

Carla sleepte een volle mand naar de kar. Haar maag knorde. Tijd voor het middageten. Maar de tafel was nog niet gedekt en Antonia was nergens te bekennen. Ze voelde boosheid opkomen. ‘Is Antonia er nog steeds niet?’ mopperde ze en ze schudde de druiven op de laadbak van de kar.

Nu moest ze ook nog voor het middageten zorgen. Met de rug van haar hand veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Het was niet eerlijk dat haar zus aan het einde van de oogsttijd een ontspannen dagje met Mateo had, terwijl zij hier stond te zwoegen. ‘Ik moet ook alles alleen doen.’ Onzorgvuldig gooide ze het brood op tafel.

‘Carla!’ riep haar moeder haar tot orde en ze stapte uit de kuip. ‘Het zou je geen kwaad doen ook eens te helpen.’

‘Ook eens helpen? Ik doe de hele dag niets anders!’ Nu kwam zij in de problemen, alleen omdat ze Antonia’s taken over moest nemen. Hoe oneerlijk! Mopperend haalde ze tomaten, olijfolie en wijn uit de mand.

Haar vader slofte moe naar de schaduw onder de johannesbroodboom, zette de wiebelende tafel recht en ging op de oude houten bank zitten.

Diego schonk wijn en water in de glazen op het moment dat Antonia naar hen kwam toegesnel. Voor het eten was ze natuurlijk op tijd. Carla haatte het hoe Antonia op dit moment deed. Alles draaide alleen nog maar om haar! Om haar en haar stomme bruiloft!

Carla had echt zin om het brood naar haar zus te smijten. Maar daar zou ze zich alleen maar meer mee in de nesten werken.

‘Ah, daar ben je,’ riep haar moeder. ‘En? Wat zeiden ze?’ Ze ging aan de gedekte tafel zitten en klopte met de hand op de lege stoel die naast haar stond.

Antonia’s hele gezicht straalde, waardoor Carla nu toch nieuwsgierig werd. Misschien had ze de slaapkamer binnenkort voor zichzelf. Dat zou helemaal geen slecht nieuws zijn.

‘Jullie zullen het niet geloven, maar Mateo’s ouders verkopen hun

grote huis. Van de opbrengst geven ze ons geld voor een eigen huis, en het feest kunnen we er ook van betalen.’

Carla’s wrok maakte plaats voor voorpret. Een eigen kamer! Het zou heerlijk zijn om geen rekening meer te hoeven houden met haar grote zus als ze ’s nachts de petroleumlamp aanstak omdat ze hoge nood had en buiten naar het huisje moest.

‘En waar gaan zij wonen?’ vroeg Carla wantrouwend. Er moest een adder onder het gras schuilen. Die was er immers altijd.

‘Ze kopen natuurlijk een ander, kleiner huis. Zo blijft er genoeg over.’

‘En waar verhuizen jullie naartoe?’ Carla kreeg een zenuwachtig gevoel in haar buik, de honger was verdwenen.

‘Ik weet het nog niet.’

Wat als haar grote zus ver weg ging wonen? Dan zouden ze elkaar bijna niet meer zien. Dat was natuurlijk de adder. Met wie moest ze dan over hun broers klagen? Als Antonia weg zou gaan, moest ze zich alleen met die twee zien te redden. Met Diego kon ze nog wel goed opschieten, maar Leo deed de laatste tijd alsof hij de landheer was en haar continu mocht rondcommanderen.

‘Dat is geweldig!’ Haar moeder klapte enthousiast in haar handen en omarmde Antonia. ‘Ik ben zo blij voor jullie!’

Nors greep vader zijn glas wijn. ‘Ja, geweldig, echt,’ bromde hij. ‘Alleen wij kunnen niets bijleggen.’

‘Ach, papá, wees toch blij samen met mij... ik bedoel met ons,’ smeekte Antonia. ‘We weten toch dat jullie ons zoveel ondersteunen als mogelijk.’

En dat was weinig, dacht Carla bij zichzelf. Het was haar opgevallen dat er de laatste tijd werd bezuinigd omdat de wijnmarkt was ingestort. Ze had al lang een nieuwe jurk nodig maar dat had er niet in gezeten. Moeder had naald en draad gepakt en de zoom uitgelegd, zodat Carla’s jurk nog even meekon.

Carla bekeek de gezichten van haar familie, die er door het werk van de laatste weken vermoeid uitzagen. Voor Antonia zag het er rooskleurig uit, ze had een man die haar wat te bieden had. Hoe zat het met haar? Het zou verstandig zijn als ze een rijke man uitkoos die goed voor haar kon zorgen of misschien zelfs genoeg geld had zodat de wijngaard kon worden gemoderniseerd. Meteen begon ze te dagdromen.

Leo zat naast Diego op de bank en schudde zijn hoofd terwijl hij Antonia aankeek. ‘Jij verhuist dus. En wie moet jouw werk overnemen?’